

*Pühendatud neile, kes seda raamatut loevad.
Teieta poleks see kõik võimalik. Lugeja ruulib!*

1. peatükk

Elus on kaks asja, mis ajavad ikka hullult hirmu peale. Üks on see, et ärkad keset ööd üles ja näed otse enda vastas mingit peaaegu läbipaistva näoga viirastust. Vaevalt sihukest asja küll juhtuks, aga ikkagi päris jube ette kujutada. Teine asi on hiljaks jääda, nii et pead rahvast täis auditooriumisse astuma.

Hiljaks jääda on kole vastik.

Minu meelest suisa väljakannatamatu, kuidas kõik pead pööravad ja üksisilmi vaatavad, nii nagu iga kord tehakse, kui astud ruumi minut pärast seda, kui loeng juba pihta on hakanud.

Just sellepärast tegin nädalavahetusel Google'i abiga üksipulgi selgeks, kuidas kulgeb teekond minu korteri juurest Ülikoolimäel pendeltudengite parklasse. Vähe sellest, sõitsin selle tee pühapäeval lausa kaks korda läbi, olemaks kindel, et Google mind eksiteele ei juhata.

Kui täpne olla, siis üks koma kaks miili.

Autoga viis minutit.

Hakkasin koguni veerand tundi varem tulema, et jõuaksin kümme minutit varem kohale, kui loeng algab kümme minutit üheksa läbi.

Teisalt ei osanud ma kuidagi ette näha miilipikkust autorodu stoppmärgi taga – sest jumal hoidku, et nii ajalooühingulises linnas võiks olla mõni valgusfoor – ega tööka, et tervesse ülikoolilinnakusse polnud jäetud ainumastki parkimiskohta. Pidin auto kampuse kõrval asuvasse rongijaama jätma ja hinnalist aega selle peale kulutama, et parkimisautomaadi jaoks veerand-dollarilisi otsida.

„Kui sa just pead riigi teise otsa kolima, ela siis vähemalt mõnes tudengiühikas. Ühiselamuid peaks neil seal ikka olema,“ kajas peas ema hääl, kui Robert Byrdi nime kandva loodusteaduste hoone ette jõudsin, hing maailma kõige järsemast ja vastalisemast mäenõlvast üles jooksmisest alles kinni.

Otse loomulikult polnud ma asunud ühiselamusse, sest oli ette teada, et ühel suvalisel hetkel ilmuvad mu vanemad kohale ning hakkavad *arvustama* ja *rääkima*, ja pigem olen valmis endale ise tutaka andma, kui laseksin ilmsüüta kõrvalisi inimesi sellisel viisil kohelda. Selle asemel käisin välja oma raskelt tulnud veremaigulise raha ja liisisin kampuse läheduses kolmetoalise korteri.

Härra ja proua Morgansten said seepeale kole pahaseks.

Ja see tegi mulle iseäranis suurt rõõmu.

Nüüd aga hakkasin oma väikest mässukatset isegi natuke nagu kahetsema, sest kui ma augustihommiku niiske kuumuse käest kliimaseadmetega timmitud telliskivihoonesse kiirustasin, oli kell juba üksteist minutit üheksa läbi ja astronoomialoeng toimus teisel korrusel. Põrgu päralt, miks ma üldse astronoomia valisin?

Võib-olla sellepärast, et mõte veel kord bioloogialoengutes istuda ajas iiveldama? Jepp. Justament.

Laiast trepist üles kihutanud, söötsin pimesi uksepoolte vahelt läbi ja pörkasin hooga vastu telliskiviseina.

Tuikusin sammukese tagasi ja vehkisin kätega õhus nagu narkouimas liikluskorraldaja. Asju ülearu täis topitud kott libises õlalt maha ja kiskus mu kaldu. Juuksed langesid näo ette – see oli justkui kastanpruun eesriie, mis muutis kõik ähmaseks, kui ma ohtlikult vankusin.

Armas jumal, nüüd küll kukun. Pääsu pole. Silme ees tant-sisklesid kujutluspildid murtud kaelast. On alles jama ...

Piha ümber tekkis midagi kõva ja tugevat, peatades mu vabalingemise. Kott mütsatas siiski vastu põrandat ning ülemäära kalliks aetud raamatud ja kirjutusvahendid pudenesid põrandale laiali. Tintekad! Mu armsad tintekad veerlesid igal pool ringi. Hetk hiljem suruti mind vastu seina.

Sein tundus kummaliselt soe.

Sein mugistas naerda.

„Ossa,” lausus madal hääl. „Jäid terveks, kullapai?”

See polnudki mingi sein. Hoopis noormees. Mul jäi süda seisma, üheks hirmsaks sekundiks pitsitas rinda nagu mingi tohutu raskus ja ma ei suutnud liigutada ega mõelda. Kandusin ajas viie aasta võrra tagasi. Nagu hoitaks mind jälle kinni. Liigutada ei saanud. Õhk paiskus kopsudest valusööstuga välja ja kuklas hakkas kirvendama. Viimne kui lihas lukustus.

„Hei,” võttis murelik hääl leebema kõla. „Jäid terveks?”

Sundisin end sügavalt hingama – lihtsalt selleks, et hingata. Vaja hingata. Õhk sisse. Õhk välja. Viie aastaga olin seda kõvasti harjutanud. Ma pole enam neliteist. Pole enam seal. Olen *siin*, riigi teises otsas.

Kahe sõrme surve kergitas mu lõuga. Tihedate mustade ripsmete raamistusest vaatas mulle ainitise pilguga otsa kaks ehmatavalt sügavsinist silma. Elektriliselt ergava sinise ja mustade pupillide kontrast oli nii tugev, et paratamatult kargas pähe mõte, kas need silmad on ikka ehtsad.

Ja korraga jõudis kohale.

Mind hoidis käte vahel noormees. Ükski poiss polnud mind veel eluski käte vahel hoidnud. Seda ühtainukest ammust korda ma arvesse võtta ei saanud, sest see õudus ei lugenud, ja ma olin tihedalt tema vastu surutud, reis reie ja rind rinna vastas. Just nagu tantsiksime. Meeled löid säriseva, kui odekolonni-hõngu sisse hingasin. Vau. Hea ja kallid lõhn, samasugune nagu *temal* ...

Ühtäkki läbistas mind vihavahk, tore ja tuttav tunne, mis tõrjus hirmu ja segaduse kenasti eemale. Haarasin sellest meeletlikult kinni ja sain häälegi tagasi. „Lase. Mind. Lahti.”

Sinisilm langetas silmapilk käe. Toest ootamatult ilma jäänud, lõin kõikuma ja sain veel napilt pidama, enne kui oleksin omaenda koti otsa komistanud. Ägedalt hingeldades, just nagu oleksin nüüdsama terve miili maha jooksnud, lükkasin paksud juuksesalgud näo eest kõrvale ja sain sinisilma viimaks korraltikult silmitseda.

Taevane arm, sinisilm oli ikka ...

Ta oli iga kandi pealt nii rabav, et iga tüdruk arust ära ajada. Pikka kasvu, minust terve pea või isegi kahe pea jagu pikem, kusjuures õlad olid laiad, aga vöökoht peenem. Sportlase keha, nagu näiteks ujujal. Lainelised mustad juuksed langesid laubale, riivates sama tumedaid kulme. Paketti, mis oli määratud tüdrukutel suu vett jooksmata panema, täiendasid laiad põsesarnad ja suur väljendusrikaste huultega suu. Ja need safiirsinised silmad, sa püha müristus ...

Kes oleks osanud arvata, et sellise nimega paik nagu Shepherdstown võiks peita nii vapustava välimusega kutti!

Ja mina pörkasin temaga kokku. Sõna otseses mõttes. No tore. „Palun vabandust. Tahtsin kiiresti loengusse jõuda. Jäin hiljaks ja ...”

Poisi suunurgad kerkisid ja ta laskus põlvili. Ta asus mu kraami kokku korjama ja mulle kippus korraks nutt peale. Tundsin, et pisarad kogunevad kurku. Olin täiega hiljaks jäänud, kohe nii hiljaks, et tundus mõeldamatu sedasi poole pealt sisse kõndida, ja veel esimesel päeval. Täielik prohmakas.

Kummardusin, lasksin juustel näo ette vajuda ja hakkasin tintekaid kokku krahmima. „Sa ei pea mind aitama.”

„Pole probleemi.” Kutt korjas maast paberilehekese ja heitis pilgu peale. „Algtaseme astronoomia? Mina lähen ka sinna.”

No tore. Terve semestri jooksul näha poissi, kelle oleksin koridoris kogemata maha tapnud. „Nüüd jääd hiljaks,” nentisin mannetult. „Ma palun tõesti väga vabandust.”

Kui kõik mu raamatud ja kirjutusvahendid said tagasi kotti korjatud, tõsisis noormees püsti ja ulatas kotti mulle. „Pole hullu.” Ebakorrapärane aval naeratus laienes, tuues ilmsiks lohukese vasakus põses, kuid paremas mitte kui midagi. „Olen harjunud, et tüdrukud mulle kaela langevad.”

Mul löid silmad pilkuma, arvasin, et kuulsin valesti, sest midagi nii nõmedat poleks see siniste silmadega numminson ju ometi öelnud.

Ütles siiski, kusjuures see polnud veel kõik. „Aga selga hüpata pole mulle varem proovitud. Täitsa lahe oli.”

Tundes, et põsed löövad tulitama, ruttasin vastu andma. „Ma ei üritanud sulle selga hüpata ega kaela langeda.”

„Aa?” Ebasümmeetriline naeratus püsis. „Igatahes kahju. Muidu oleks tänu sellele olnud elu parim esimene koolipäev.”

Surusin rasket üleõlakotti kramplikult vastu rinda ega osanud midagi kosta. Kodus poisid minuga flirtima ei kippunud. Keskkoolis ei söandanud enamik neist minu poole vaadatagi, ja need väga vähesed, kes söandasid – nojah, nende puhul oli asi flirdist kaugel.

Sinisilma pilk langes paberilehele, mida ta endiselt käes hoidis.

„Avery Morgansten?”

Süda jönksatas. „Kust sa mu nime tead?”

Naeratus mitme tolli võrra laiem, kallutas poiss pea viltu. „Su tunniplaani pealt.”

„Oih.” Lükkasin lainelised juuksesalgud tulitava näo eest kõrvale. Sinisilm andis tunniplaani mulle tagasi ja suskasin paberi kähku kotti. Koti õlarihmaga kohmitsemisest hakkas midugi veel palju piinlikum.

„Mu nimi on Cameron Hamilton,” ütles sinisilm. „Aga üldiselt öeldakse lihtsalt Cam.”

Cam. Veeretasin nime keelele, see maitstes hea. „Veel kord aitäh, Cam.”

Poiss kummardus ja võttis maast musta seljakoti, mida ma enne ei märganudki. Laubale langes mitu tumedat juukselokki ja selja sirgu ajanud, pühkis ta need eemale. „Noh, eks lähme siis pidulikult sisse.”

Cam pööras ringi ja läks auditooriumi number 205 suletud ukse poole, kuhu oli maad kõigest paari jala jagu, mulle aga oleksid justkui juured alla kasvanud. Ta sirutas käe lingi poole, vaatas üle õla tagasi ja ootas mind järele.

Mina ei suutnud. Asi polnud üldsegi selles, et olin põrutanud otsa vaat et terve ülikoolilinnaku kõige seksikamale kutile. Ma ei suutnud poole pealt loengusse minna, nii et kõik pööravad pead ja jäävad jöllitama. Olin täiega väsinud olemast tähelepanu

keskmee kõikjal, kuhu iganes ma viimase viie aasta jooksul sattusin. Laup hakkas higist pärlemdama. Kõht tõmbus krampi ja astusin sammukese tahapoole, auditooriumist ja Camist eemale.

Tema pööras ümber, rabavalt ilusale näole sugenes uudishimulik ilme ja kulmud tõmbusid veidi kipra. „Kullapai, sa lähed vales suunas.”

Paistis, nagu lähaksin lausa pool elu vales suunas. „Ma ei saa.”

„Mida nimelt?” Ta tegi sammu minu poole.

Ja mina panin plehku. Päriselt ka, keerasingi otsa ümber ja pistsin punuma, just nagu käiks võidujooks kogu maailma viimase tassitäie kohvi nimel. Nende neetud topeltuste juurde jõudes kuulsin, et ta hüüab mu nime, aga jooksin edasi.

Näost leekivpunane, kiirustasin trepist alla. Loodusteaduste õppehoonest välja tormates oli mul hing kinni. Jalad liikusid isenesest edasi, kuni jõudsin raamatukogu ees seisva pingi juurde ja istusin. Hommikupäike tundus liiga ere, kui nägu kergitasin ja silmad kinni pigistasin.

Jessas.

Mäherdune viis endast esmamuljet jätta uues linnas, uues koolis ... uues elus. Kolin rohkem kui tuhande miili kaugusele, et otsast pihta hakata, ja keeran kõik juba paari esimese minutiga vussi.

2. peatükk

Sellesse punkti jõudnult oli mul kaks valikuvõimalust: kas pühkida see hale katse oma kolledžikarjääri esimesse tundi minna mälust ja edasi ponnistada või minna koju, ronida voodisse ja tõmmata tekk üle pea. Koledasti oleks tahtnud valida teise variandi, aga see poleks ju olnud minu moodi.

Kui minu MO* oleks ärajooksmine ja peitupugemine, poleks ma keskkoolist eluga välja tulnud.

Kummardusin vaatama, kas lai hõbedase helgiga võru vasaku randme ümber on oma kohal. Äärepealt ei olekski ma keskkoolist eluga välja tulnud.

Emä ja isa said jube vihaseks, kui tegin teatavaks, et mul on plaan minna ülikooli, mis asub riigi teises otsas.

Kui kõne all oluaks Harvard, Yale või Sweet Briar**, oleksid nad rahule jäänud. Aga selline ülikool, mis ei kuulugi Luuderohuliigasse***? Häbilugu. Nad ei saanud lihtsalt aru. Nagu

* MO – *modus operandi* (ld) – tegutsemisviis. – *Siin ja edaspidi tõlkija märkused*

** Sweet Briar – naiste humanitaarkolledž Virginia osariigi samanimelises linnas.

*** Ivy League – (ingl) Luuderohuliiga; USA kirdeosa kaheksa eliitülikooli.

ikka. Mida põrgut, mitte mingil juhul poleks ma läinud kolledžitesse, kus nemad omal ajal käisid või kuhu pool minu kodukandi klubieliidist suisa väevõimuga oma võsukesti läkitab.

Tahtsin minna paika, kus ma ei näeks neid familiaarseid irveid ega kuuleks *ikka veel* seda seljataga sosistamist, mis mõjub söövitavalt otsekui hape. Paika, kus seda lugu ei teataks – lugu või mis tahes varianti tõest, mida on tühimuseni käiatud, nii et mõnikord tekib mul endalgi küsimus, mis tol viie aasta tagusel *halloween*'i-õhtul ikkagi juhtus.

Ent siin ei tule ükski neist arvesse. Mind ei tunne keegi.

Mitte keegi ei tea midagi kahtlustada. Ja keegi ei tea, mida varjab käevõru, kui suvise palavusega ei saa pikkade varrukatega pluusi selga panna.

Siiatulek oli mu enda otsus, kusjuures täiesti õige.

Vanemad ähvardasid, et jätavad mu usaldusfondist ilma, ja see ajas mind täiega naerma. Mul oli oma raha – raha, mille kohta neil polnud pärast mu kaheksateistkümneaastaseks saamist enam sõnaõigust. *Välja teenitud* raha. Nende silmis osutasin taas kord altvedajaks, ent kui oleksin jäänud Texasesse või mõningate teatud isikute lähedusse, oleksin juba surnud.

Vaatasin mobla pealt kella, tõusin ja heitsin koti üle öla. Vähemalt ajalooengusse ma ei hiline.

Ajalugu oli ühiskonnateaduste õppehoones, sellesama künka jalamil, kust ma natukese aja eest üles tormasin. Lõikasin Byrdi õppehoone tagant läbi parkla ja ületasin tiheda liiklusega tänava. Kõikjal minu ümber kõndis üliõpilasi, nii kahekesi kõrvuti kui ka suuremate salkadena, paljud ilmselgelt juba omavahel tuttavat. Selmet end väljajätuna tunda, kogesin ääretult mõnusat vabadust, et saan tundi minna, ilma et mind keegi ära tunneks.

Viskasin hommikuse ämbrisseastumise peast, sisenesin Whitehalli õppehoonesse ja läksin paremat kätt esimesest trepist üles.

Ülal oli koridor tuubil täis tudengeid, kes ootasid, millal ruumid vabanevad. Pugesin naervate inimrühmade vahelt läbi, mõnest pooleldi alles magavast inimkujust tuli ettevaatlikult mööda loovida. Leidnud oma auditooriumi ukse lähedusest vaba lapikese, istusin maha, selg vastu seinu, ja panin jalad risti. Libistasin peopesadega üle teksaste, põnevil, et saan hakata ajalugu õppima. Enamjagu inimesi oleks pisarateni tüdinud, et peab algtaseme võtma, kuid ajalugu oli mu olulisim kohustuslik õppeaine.

Ja kui mul veab, saan viie aasta pärast tööd vaikselt ja jahedas muuseumis või raamatukogus, kataloogin vanu tekste või esemeid. Pole ehk just kõige glamuursema elukutse, aga mulle sobib suurepäraselt.

Parem kui see, kelleks ma varem saada tahtsin – elukutse- liseks tantsijaks New Yorgis.

Veel üks pettumus, millega emal tuli leppida. Sellest ajast saadik, kui ma kõndima õppisin, käisin balletitundides, aga kui sain neliteist, ilmnas, et neile tundidele oli ilmaasjata hulk raha raisatud.

Ometi tundsin balletist puudust, tantsul on nii rahustav mõju. Ma lihtsalt ei suutnud end kokku võtta, et kunagi veel tantsida.

„Tüdruk, mis sa teed, istud põrandal?”

Jacob Massey võluval karamellpruunil poisinäol säras aval naeratus, mispeale minugi nägu läks naerule ja pea nõksatas püsti.

Temaga sain sõbraks eelmisel nädalal, kui toimus esmakurslaste tutvustusüritus, ja järgmine loeng pidi meil koos olema,

peale selle teisipäeviti ja neljapäeviti kunst. Jacobi seltsiv loomus hakkas mulle otsekohe meeldima.

Kiikasin kalli väljanägemisega teksaste poole, mis tal jalas olid, ja nägin, et need on mõõdu järgi tehtud.

„Põrandal on täitsa mugav. Tule, istu mu kõrvale.”

„Põrgusse, ei. Mina oma peenikest perset siia põrandale ei toeta.” Ta naaldus minu kõrval puusanukiga vastu seina ja naeratas laialt. „Oot-oot. Mis sa siin nii vara teed? Minu meelest peaks sul ju alles üheksast loeng olema.”

„Sul on meeles?” Eelmisel nädalal rääkisime nii umbes pool sekundit, mis tunniplaan kummalgi on.

Jacob pilgutas kelmikalt silma. „Mul on hirmuäratavalt hea meelepidamine, aga ainult nende asjade puhul, millest mulle mitte kui midagi kasu ei ole.”

Naersin. „Hea teada.”

„Nii et jõudsid juba poppi teha? Paha tüdruk, paha tüdruk.”

Võpatasin ja raputasin pead. „Jah, aga oleksin hiljaks jäänud ja minu meelest on hiigla vastik poole pealt sisse minna, nii et ju siis lähen esimest korda kolmapäeval või ei hakkagi üldse astronoomias käima.”

„Ei hakkagi? Tüdruk, ära ole rumal. Astronoomia on üldse kõige nämmam aine. Oleksin selle kindlasti ise ka võtnud, kui osalejate arv poleks kahe sekundiga täis saanud, sest kõik pagana vanemad olijad regasid end sinna kohale.”

„Nojah, samas polnud see ju sina, kes oleks loengusse joostes koridoris ühe poisi peaaegu maha tapnud – poisi, kes käib juhtumisi äsja mainitud kõige nämmama aine loengus.”

„Mis asja?” Jacobi silmad läksid pärani ja ta oli valmis põlvili laskuma. Siis aga hakkas talle keegi eemalt silma. „Oota korra, Avery.” Ta kukkus karglema ja vehkis käega: „Õu! Brittany! Siba siba!”

Lühike blond tüdruk peatus järsult keset koridori, lõi näost õhetama ja pööras pea meie poole, ent naeratas, kui kekslevat Jacobit silmas. Tüdruk muutis kurssi ja peatus otse meie ees.

„Brittany, tema on Avery.” Jacob säras üle kogu näo. „Avery, tema on Brittany. Nüüd oletegi tuttavad.”

„Tsau,” lehvitas Brittany mulle kergelt kätt.

Viipasin vastu. „Tsau jah.”

„Avery pidi just jutustama, kuidas ta oleks koridoris ühe poisi kogemata maha tapnud. Sa tahaksid kindlasti ka seda lugu kuulda.”

Heitusin, aga Brittany vaatas mulle oma pruunide silmadega otsa ja huvisädemeke neis oli päris lustakas. „Räägi jah,” naeratas ta.

„Noh, tegelikult ma teda just maha ei tapnud,” ohkasin. „Aga see oli päris napikas ja jube-jube piinlik.”

„Piinlikud lood ongi kõige paremad,” pahvatas Jacob ja toetas end põlvedele.

Brittany naeris. „Aga just.”

„Lase tulla, sõps.”

Lükkasin juuksed eemale ja hakkasin hästi vaikse häälega rääkima, et kogu koridor mu alanduse üle ilkuda ei saaks. „Hakkasin astronoomiasse hiljaks jääma ja jooksin seal teisel korrusel nende kahe poolega uste vahelt läbi. Ma üldse ei vandanud, kuhu kihutan, ja pörutasin koridoris ühele vaesele sellile otsa.”

„Pekki.” Brittany nägu võttis kaastundliku ilme.

„Jepp, no vähe puudus, et oleksin ta jalust maha löönud. Pillasin asjad kõik maha. Raamatud ja pastakad lendasid laiali. Astusin täiega ämbrisse.”

Jacobi silmad särastasid õige rõõmsameelselt. „Oli siis ka kuum kutt?”

„Mis?”

„Oli siis ka kuum kutt?” küsis ta üle ja silus käega oma lühikeseks põetud juukseid. „No et kui oli kuum, oleksid võinud olukorra kohe enda kasuks pöörata. Elu parim tutvumisnipp ju. Nagu et teie kaks armuksite hullult ära ja saate kõikidele jutustada, kuidas sina talle kõigepealt otsa põrutasid, ja siis hakkas kutt *sind* põrutama.”

„Jumal küll.” Tundsin, et põskedele valgub nii tuttav õhetus.

„Jepp, ta nägi hea välja küll.”

„Oi ei,” häälitseis Brittany, kes paistis ainsana mõistvat, et kuum kutt teeb ämbrisse astumise veelgi piinlikumaks. Nähtavasti peab selliste asjade mõistmiseks omama vagiinat, sest Jacob läks uudisest veel rohkem põnevile.

„Noh, räägi siis, mihuke see kompu meesisend välja nägi? Paluks üksikasjalikumalt.”

Üks osa minust poleks tahtnud rääkida, sest Cami peale mõtlemine tekitas minus umbes tuhandel tasandil kohmetust. „Äh ... noh, ta oli hästi pikk ja vist hea kehaehitusega.”

„Kust sa aru said, et hea kehaehitusega? Kas katsusid ta läbi?”

Hakkasin naerma ja Brittany vangutas pead. „Ausalt, Jacob, pörkasin temaga ju *kokku*. Ja tema püüdis mu kinni. Ma ei kat- sunud teda meelega läbi, aga mulle paistis, et tal on kena keha.” Kehitasin õlgu. „Igatahes olid tal natuke lakkis tumedad juuk- sed. Pikemad kui sul, veits sassis, aga ...”

„Pagana pihta, tüdruk, kui sa ütled veits sassis, siis see on nagu mul-suva-et-olen-elajalikult-seksikas, nii et mul tekib tahtmine ise selle kutiga kokku põrgata.”

Brittany kihistas naerda. „Oi, sellised juuksed mulle meeldivad.”

Mõtlesin, et ei tea, kas see õhetus paistab mu näost juba väga välja. „Jepp, nii see oli. Ta oli ikka täiega nummi, silmad olid tal nii sinised, et paistsid täitsa ...”

„Pea nüüd hoogu,” ahmis Brittany õhku, ja siis läksid temalgi silmad pärani. „Kas ta silmad olid nii sinised, et paistsid täitsa feigid? Ja kas ta nagu lõhnas ka täiega hästi? Saan aru, et see küsimus paistab veits nõme ja imelik, aga vasta ikka.”

Paistiski veits nõme ja imelik, pealegi täiega vahva.

„Mõlema vastus on jah.”

„No mida pekki!” Brittany tõi kuuldavale valju naerupurske. „Kas ta sulle oma nime ütles?”

Hakkasin natuke muretsema, sest Jacobilegi tuli selline nägu pähe, nagu koidaks talle midagi. „Jepp, mis sellest?”

Brittany müksas Jacobit küünarnukiga ja tasandas hääle sosinaks.

„Kas see oli Cameron Hamilton?”

Mu suu vajus nii ammuli, et lõug ulatus põrandani.

„Ja oligi!” vabistas Brittany õlgu. „Nii et see, kellele sa otsa jooksid, oli *Cameron Hamilton*?”

Jacob ei naeratanud. Vaatas mind üksisilmi ja justkui ... aukartlikult? „Sain su peale uskumatult kadedaks. Annaksin vasaku muna ära, et võiksin juhuslikult Cameron Hamiltonile otsa joosta.”

Pooleldi naersin, pooleldi läkastasin. „Vau. Päris tõsine värk.”

„Cameron Hamilton ongi tõsine värk, Avery. Aga kust sa peaksid teadma. Sina ei ole siitkandist,” vastas Jacob.

„Ise oled samuti esmakursuslane. Kust sa ise teda tead?” küsisin vastu, sest Cam paistis esmakursuslase jaoks liiga vana. Pidi olema vähemalt teisel või kolmandal.

„Teda tunnevad meie kampsuses kõik,” vastas Jacob.

„Ise pole sa siin kampsuses veel nädalat aegagi olnud!”

Jacob naeratas laialt. „Hoian silmad lahti.”

Naersin ja vangutasin pead. „Mulle ei jõua ikka kohale. Jepp, ta on ... kuum kutt, ja siis?”

„Ma käisin Cameroniga koos koolis,” seletas Brittany ja kii- kas selja taha. „Tähendab, ta oli minust kaks klassi eespool, aga keska ajal oli ta nagu parim. Kõik olid tema poolt või tahtsid talle ligi limada. Siin on põhimõtteliselt sama lugu.”

Hoolimata sellest, et Brittany jutt meenutas mulle üht teist inimest, tärkas uudishimu.

„Teie olete siis mõlemad siitkandist?”

„Ei. Oleme Morgantowni lähedalt – Fort Hilli piirkonnast. Ei oska öelda, miks tema WVU* asemel selle kooli valis, aga mina tulin siia selleks, et tahtsin kodunt ära saada, muidu peaks kogu aeg ühtede ja samade inimestega koos olema.”

Täiesti arusaadav.

„Igatahes on Cameron kogu kampuses tuntud kuju.” Jacob löi käed laksti kokku. „Ühikas ta ei ela, kuuldavasti korraldab elu parimaid pidusid ja ...”

„Keska ajal oli tal teatav maine,” segas Brittany vahele. „Igatahes teenitult. Ära nüüd valesti aru saa. Cameron on algu- sest saadik igavesti lahe kuju. Väga tore ja lõbus, aga jube ringi- tõmbaja. Paistab, et nüüd on veits tagasi tõmmanud, aga öel- dakse, et hunt vaatab ikka metsa poole ...”

„Okei.” Näperdasin käevõru. „Hea teada, aga suva sellest. Tähendab, jooksin talle lihtsalt koridoris otsa. Niipaljukest ma sellest Camist teangi.”

„Camist?” löid Brittany silmad pilkuma.

„Jepp.” Upitasin end jalule ja kahmasin õlakoti. Varsti pidi uksed lahti tehtama.

* WVU – Lääne-Virginia Ülikool.

Brittany kulm tõmbus kipro. „Need, kes teda ei tunne, ütlevad Cameron. Ainult tema sõbrad ütlevad Cam.”

„Oh.” Kortsutasin kulmu. „Mulle ta ütles, et teda kutsutakse Camiks, seepärast arvasin, et nii öeldaksegi.”

Brittany ei lausunud midagi ja mina ei saanud ausalt öelda pihta, misjaoks sellest nii suurt numbrit teha. Cam / Cameron / Kes Iganes käitus lihtsalt viisakalt, kui olin ta peaaegu et jalust maha niitnud. Tõik, et ta oli ümberkasvanud peoloom, tähendas minu silmis üksnes seda, et temast tasub hästi kaugemale hoida.

Uksed paiskusid valla ja tudengid valgusid koridori.

Ootasime, kuni rahvasumm hajus, läksime siis sisse ja võtsime tagapool kolm kõrvuti kohta, nii et Jacob jäi meie vahele. Tõmbasin kotist välja oma massiivse viie õppeaine ühiskaus-tiku, millega oleks saanud inimese uimaseks lüüa, ja samal hetkel haaras Jacob mul käsivarrest.

Jacobi pilgus oli koerus ja kaos. „Sa ei tohi astronoomiat pooleli jätta. Et see semester üle elada, pean sinu kaudu asenduselu elama ja vähemalt kolmel korral nädalas *Cami* kohta uudiseid kuulma.”

Puhkesin vaikselt naerma. „Ma ei jäta astronoomiat pooleli ...” Ehkki teatavas mõttes oleksin tahtnud küll. „Aga ei tea, kust ma sulle neid uudiseid peaksin võtma. Vaevalt mina ja tema veel üldse kunagi rääkima satume.”

Jacob laskis mu käe lahti, nõjatus seljatoele ja jäi mind pikalt vaatama. „Kuulsuste viimsed sõnad, Avery.”

Rõõmustaval kombel polnud ülejäänud päev pooltki nii sündmusterohke kui hommik. Ei enam jalust maha joostud ilmsüüta numminsone ega muid alandavaid vahejuhtumeid. Ehkki mul

tuli see apsakas Jacobi lõbustamiseks lõuna ajal uuesti läbi võtta, oli mul ikkagi hea meel, et tema ja Brittany vahetund sattus minu omaga samale ajale. Olin arvestanud, et enamjagu päevast tuleb mul veeta erakuna, nii et oli väga tore, et sain ... oma-vanuste inimestega rääkida.

Seltsielu elamisega on vist samamoodi nagu jalgrattasõiduga.

Ja välja arvatud Jacobi tarbetu nõuanne, et peaksin Camile järgmisel korral juba meelega otsa jooksuma, ei tekkinud ühtki piinlikku momenti. Koolipäeva lõpuks oli Cam mul juba vaat et meelest läinud, ausalt.

Enne ülikoolilinnakust lahkumist käisin kantseleis ja küsisin õppetöö kõrvalt töötamise avalduse blanketi. Raha ma ei vajanud, küll aga ajaröövli, et nõmedaid mõtteid pähe ei tuleks. Mul oli täiskoormus – kaheksateist tundi loenguid nädalas –, aga ikkagi töötas sealt sitaks palju vaba aega üle jääda. Tööots ülikoolilinnakus paistis mõistlik mõte, aga vabu töökohti ei olnud. Minu nimi sattus pikka ootenimekirja.

Ülikoolilinnak oli omapärasel rahumeelsel moel vägagi ilus. Üldsegi mitte selline nagu hiigelülikoolide laiutavad kampused. Potomaci jõe ja tibatillukese ajalooühingulise Shepherdstowni linna vaheline mõnus pesake nägi välja justkui postkaardi-pilt. Tänapäevaste ehitiste vahel vanaaegsed kõrgete tornidega hoonemürakad. Igal pool puid. Puhas ja värske õhk ning kõik vajaminevad asjad jalgsiteekonna kaugusel. Kui ilm on ilus, saab jala kohale tulla või kampuse lääneosas parkida, nii et ei pea parkimisautomaati raha poetama.

Ootenimekirja jaoks andmed paberile pannud, kappasin auto poole ja nautisin sooja suvetuulekest.

Hommikul oli hirmus kiire, sest kippusin hiljaks jääma, nüüd aga oli aega rongijaama suunduva tee kõrval maju vaadata. Kolme kõrvuti asetseva maja verandad olid kolledžiealisi kutte

täis. Nähtavasti olid need majad siin midagi sellist nagu mujal tudengivennaskonnad.

Üks poistest tõstis pilgu, õlu käes. Naeratas, aga pööras siis kähku ümber, sest avatud uksest lendas jalgpall talle laksti vastu selga. Järgnes äge kirumine.

Vennaskondade tänav, ei mingit kahtlust.

Selg kange, kiirendasin sammu ja kõndisin neist majadest ruttu mööda. Jõudsin ristmikuni, astusin sõiduteele ja oleksin äärepealt auto alla jäänud, sest sellele kitsale teele, millest mul oli vaja üle minna, kihutas hõbedane pikapi tüüpi maastur – päris suur auto, võib-olla Tundra. Mu süda hüppas kurku, kui auto ägedalt pidurdas ja seisma jäädes mul tee blokkis.

Sattusin segadusse ja astusin sammukese tahapoole, kõnniteele. Mis nüüd, kas juht hakkab minu peale karjuma?

Kaassõitjapoolne tumedaks toonitud aken lasti alla ja vähe puudus, et oleksin üllatusest pikali kukkunud.

Rooli tagant naeratas mulle vastu Cameron Hamilton, tagurpidi pööratud nokats peas. Mütsi alt keerduvad välja tumedad lokid. Ja ta oli ilma särgita – totaalselt särgitu. Ja niipaljukest, kui näha oli – täpsemalt paistiski temast ainult ülakeha –, olid tal päris kobedad rinnalihased. Ausalt – rinnalihased olid sellel kutil ikka täiega olemas. Ja tätokas. Rindkere paremal poolel oleks justkui päike plahvatanud, üle õlgade kulgesid ereoranžides ja punastes varjundites leegid.

„Avery Morgansten, juhtusimegi jälle kokku!”

Tema oli küll viimane inimene, kellega oleksin tahtnud kokku juhtuda. Erakordne viltuvedamine. „Cameron Hamilton ... tsau.”

Ta kummardus mulle lähemale, nii et üks käsi jäi roolile. Väike täiendus: kobedad biitsepsid olid tal samuti.

„Sihukesed kokkusaamised tuleb meil lõpetada.”

Jutt jumala õige. Vaja pilk ära pöörata, ei tohi jõllama jääda, ei ta biitsepsid ... ega rinda ... ega tätokat. Elu sees poleks arvanud, et päikesepilt võiks olla nii ... seksikas. Vau. Kui piinlik.

„Sina pörutad mulle otsa ja vähe puudub, et mina pörutan sinust üle.”

Cam täpsustas: „Iga kord, kui kokku juhtume, on mingi pauk kindel.”

Selle peale ei osanud kohe midagi kosta. Suu oli kuiv, mõtted hajevil.

„Kuhupoole sa lähed?”

„Oma auto juurde,” sain kuidagi öeldud. „Juba hakkab kiire.”

Polnud just päris tõsi, veeranddollarilisi sai heldelt pandud, nii et parkimistrahv mind otseselt ei ähvardanud, aga temal ei olnud tarvis seda teada. „Nii et ...”

„Noh, siis hüppa peale, kullapai. Pakun küüti.”

Veri valgus näolt ja tormles teistesse kehaosadesse, jaotudes iseäranis veidral ja segadusseajaval moel. „Ei. Pole midagi. Paar sammu mäest alla minna. Saan isegi.”

Ühel näopoolel levis naeratus, tuues nähtavale tolle üheainsa põselohukese. „See pole mingi vaev. Teeks vähemalt niipaljukestki pärast seda, kui ma oleks su äärepealt alla ajanud.”

„Aitäh, aga ...”

„Õu! Cam!” Verandalt hüppas alla õllekutt, sörkis mööda kõnniteed kohale ja mõötis mind kiire pilguga. „Mis teoksil, mees?”

Päästja vennaskonnapoiss.

Cami pilk ei pöördunud minult kõrvale, kuid naeratus hakkas kuhtuma. „Ei miskit, Kevin, üritan siin vestlust arendada.”

Camile kiiresti lehvitanud, kiirustasin Kevini ja pikapi eest ringiga mööda. Tagasi ma ei vaadanud, aga tundsin, et ta saadab

mind pilguga. Aastatega oli tulnud oskus inimese poole vaata-
mata ära tabada, kas ta jälgib mind või ei.

Hoidsin end jõuga tagasi, et mitte tulistjalu rongijaama tor-
mata, sest ühe ja sama poisi eest kaks korda päevas minema
joosta olnuks juba üle mõistuse imelik. Isegi minu puhul.

Sellest, et olin kogu selle aja hinge kinni hoidnud, sain aru
alles siis, kui auto rooli taha istusin ja mootori käivitasin.

Jeesus.

Lasksin pea vastu rooli vajuda ja ägasin. Pauk kindel. Jepp,
paistis küll sedamoodi.